

דוד רוקח: צמתי חלום

צמתי חלום לאין-התרה. האור חותך בהם, מנפץ
סיבים לקורי-עכביש, צורךם לאניצים, האור,
כופל ומסבם. חמרה בלולה בחלודה
ונשרת עלי-טבק היער, יערך המשחק מחבואים
עם סתו. יערך, מחבואיך ומחבואי אלהים
הירא מלחמות—וים מרחוק מראה על מראה
לשקף את הלא-מוכן לחוקרי-שירה. תן לי
אשר להר לעת יחום אבניו וראה: קול שבא לעורר
נשבר ברוח נשבר בין העצים ששברו ברוח.

ימים, ימים עמוסי-הדים סוגרים עלי:
קשתות-שער של עיר עתיקה

לוז

לוז היותנו מתפוקק. האויר רועד.
 לוחש. מדבר. את קודחת מבטים בחשך.
 אני לילה בתוך מחגור של סלעים. הרוח
 בחריצים קוראה ועונה לעצמה

שהדם בי

שהדם בי ואני שר אותם
 לאחר ימים רבים. צלילים
 החלילו מישן משתברים. הזמן משתבר
 מכלי נקישת מחצצים. קולות מכל העברים
 ופרפרים פרפרים הבוראים צבעים
 לבקרים. פעם, לפני שנים; בכניסה כפרית
 אדמת-שער פרטה תשוקותיה על עוגב עתיק.
 תשוקותי המדממות אז התאזלו בצלילים. זה
 היה
 לפני שנים, בכינור רבים סופקיצי,
 בכפר, בנכר